

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း

အရှေ့တိုလျှောက်၍
အနောက်တိုရောက်သည်

ပ န် ၊ ချိ ဝှ န် ၊ ခေ ခ န်

နေနံနက်ခင်း ...

နံနက်ခင်းဟု ဆိုငြားလည်း အပူရှိန်သည် ပြင်းပြင်းရှရှ စူးစူးရဲရဲပင် ပူလောင်နေပါ၏။

နေမင်းသည် ထွက် လာပြီဆိုကတည်းက သူ့ရဲ့ စွမ်းအင်တွေကို တာဝန်ကျေစွာ ထမ်းဆောင်နေခြင်း ဖြစ်မည်ထင်၏။

ထိုနေမင်းကြီးကို ကျောပေးလျက် နင်းလာနေသည့် ဆိုက်ကားတစ်စီး။ ထိုဆိုက်ကားကို နင်းလာသူမှာ အသက်အရွယ် ကြီးကြီးမားမား ရုပ်ရည်ကြမ်းတမ်း ခက်ရော်သူ မဟုတ်။

ပျိုမျစ်နုနယ် ရုပ်ရည်ချောမောသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်။ သူ့အမည်မှာ မင်းခန့်ညား။

မင်းခန့်ညား၏ ဆိုက်ကားနင်းသက်သည် တစ်လမျှပင် မရှိသေး။ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ကြုံလာရသည့် မိသားစုစားဝတ်နေရေးအတွက် ရရာအလုပ်ကို ရိုးသားစွာ လုပ်ကိုင်၊ ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်သာ။

မင်းခန့်ညားသည် ခရီးသည် ပို့ပြီး ဂိတ်ကို ပြန်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။ မိုးလင်းစကတည်းမှ ခရီးသည် ရရှိရေးကိုသာ စိတ်အရုံရောက်နေခဲ့သည် မို့ ဝယ်ထားသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကိုပင် မစားဖြစ်မိသေး။

ခုတော့ နေလည်း အတော်မြင့်လာခဲ့ပြီဖြစ်၍ မင်းခန့်ညား ဝမ်းခေါင်းထဲ ပူ လာပြီ။

သို့နှင့်ပင် ...

ဂိတ်ရောက်သည် နှင့် ဆိုက်ကားရှေ့ခုံပေါ် ပြောင်းထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းမှ မြက်ဦးထုပ်ကိုချွတ်ကာ ယပ်ခတ်အမောဖြေလိုက်ပါ၏။ ဆိုက်ကားနင်းဖော်နင်းဖက်များ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးစစကြည့်ပြီး မင်းခန့်ညားကို မေးငေါ့ပြကြသည်။

သူတို့ အပြုံး သူတို့ အကြည့်များ သည် မင်းခန့်ညား ဆိုက်ကားနင်းသည့်အလုပ်ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာ နင်းနိုင်မလဲဆိုသည့်သဘော။

မင်းခန့်ညားသည် အမောပြေသလောက်ရှိတော့ ဆိုက်ကားဟန်ဒယ်တွင် ချိတ်ထားသည့် ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး အထုပ်ဖြေစားသည်။ ဘဝတူ ဆိုက်ကားသမားများကိုလည်း "စားပါဦး" ဆိုသည့်သဘော လက်ထဲမှ ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကို မြှောက်ပြသည်။ ဆိုက်ကား သမားများမှ လည်း "စား ... စား" ဟု လက်ကာပြကြသည်။

မင်းခန့်ညားသည် ကောက်ညှင်းပေါင်းစားနေရာမှ နင်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ဆိုက်ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး ဂိတ်တဲရှိ ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက်ရပါသည်။

"ကောင်လေး နင်နေပြီမဟုတ်လား။ ဖြည်းဖြည်းစားမှ ပေါ့ကွ"

ထိုအဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရသည့် ဦးဝတုတ်မှ လှမ်းပြောသည်။

"ဖြည်းဖြည်းတော့ စားတာပဲ။ ကောက်ညှင်းပေါင်းက အတော်မာနေပြီဗျ"

"မာမှာ ပေါ့။ မင်း မနက်ကတည်းက ဝယ်ထားတာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ကောင်းလေးရာ ငွေရှာတာလည်း ရှာတာပေါ့။ ကိုယ့်ဗိုက်ကိုလည်း ဖြည့်ပြီးမှ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါကွာ။ ငါတို့ မင်းတို့ တစ်တွေက ညာဏ အလုပ်သမား မဟုတ်ဘူး ဟ။ ကာယအလုပ်သမားတွေ။ နည်းနည်းလှုပ် လိုက်တာနဲ့ ဗိုက်က ချောင်သွားတာ"

မင်းခန့်ညားသည် ဦးဝတုတ်စကား နားထောင်ရင်း ဆိုက်ကားပေါ် ပြန်ထိုင်သည် ။

လက်ကျန် ကောက်ညှင်းကို ဆက်စားသည် ။

စား၍ ကား မရတော့။

သို့ပါ၍ ...

မင်းခန့်ညား ကောက်ညှင်းပေါင်းထုပ်ကလေးကို ကိုင်၍ အတန်ကြာ ကြည့်မိသည် ။ ကြည့်နေရင်းမှ ပင် သူ့အတွေးစတို့ သည် အတိတ် မိုး ကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားပါတော့သည် ။

ပန်းပေါင်းစုံ အရောင်အသွေးစုံ ဝေဖြာနေသည့် ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခြံ။

ထိုခြံဝင်းကျယ်ကြီးအလယ်မှာ ခန့်ညားထည်ဝါစွာ ရှိနေသည့် ခေတ်မီနှစ်ထပ်တိုက်ကြီး တစ်လုံး။

ထိုတိုက်နှင့် ခြံကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ ကုမ္ပဏီသူဌေးကြီး ဦးမင်းခန့်နှင့် ဒေါ်မြသွေးတို့ ပင် ဖြစ်ချေ၏။ ဦးမင်းခန့်နှင့် ဒေါ်မြသွေး ဇနီးမောင်နှံတွင် သမီးကြီး မြသွေးကြွယ်၊ သားကြီးမင်းခန့်ညား၊ သမီးလတ်ဖြစ်သူ မြသွေးခြယ်နှင့် သားငယ် မင်းခန့်ထယ်ဆိုသည့် သားနှစ်ယောက် သမီးနှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ ။

ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် မိသားစုလေးပေမို့ အစစလိုလေသေးမရှိစွာ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ကြပါ၏။

ဦးမင်းခန့်သည် သားသမီးများ အပေါ် ဒေါ်မြသွေးထက် အလိုလိုက်သည်။ ။ ချစ်သည်။ ။ လိုချင်တာ မပူဆာလိုကနှင့် ချက်ချင်း သားသမီးအလိုကျ ဖြစ်ပြီးသား။

ဆိုရလျှင် ...

ဦးမင်းခန့်သည် အချစ်ကြီးတတ်သလို အမျက်လည်း ကြီးတတ်ပါ၏။ ။ အကြောင်းမူ သမီးအကြီးဆုံး မြသွေးကြွယ်သည် အရက်သမားအလောင်းအစားသမား မြင့်သူဆိုသူနှင့် လိုက်ပြေးသွားသဖြင့် အမွေပြတ်စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပါ၏။ ယခုဆိုလျှင် မြေးဦးယောက်ျားလေးပင် ရခဲ့သော်လည်း သားသမီးအချစ် မြေးအနှစ်ဆိုသည့် စကားသည် ပင် ဦးမင်းခန့်အတွက် အရာမဝင်တော့စွာ လျှစ်လျူရှုထားနိုင်ခဲ့ပါ၏။

ဇနီးဖြစ်သူမှ ပြန်ခေါ်ရန် နားချခဲ့သော်လည်း လက်မခံခဲ့။ သည့်အတွက် လင်မယား မကြာခဏဆိုသလို စကားများ ခဲ့သည့် အခါပေါင်းလည်း မနည်းတော့။ ဒေါ်မြသွေးသည် သမီးဦးလည်း ဖြစ် မြေးဦးလေးပင် ရနေပြီဖြစ်၍ ပစ်မထားရက်နိုင်စွာ ဦးမင်းခန့်မသိအောင် ခိုးတွေ့၊ ခိုးထောက်ပုံဘဝဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေခဲ့ရသည် မှာ လည်း ကြာနှင့်ခဲ့ပါပြီ။

ဦးမင်းခန့်၊ ဒေါ်မြသွေး မိသားစုသည် နေ့လယ်စာ ညနေစာစသည့် အခါများ တွင် အ လုပ်သွားသူသွား၊ ကျောင်းတက်သွားသူသွားဖြင့် ထမင်းစားပွဲမှာ မဆုံမိကြ။ မနက်မိုးလင်း နံနက်စာစားကြသည့် အချိန်မှာ တော့ အားလုံး ဆုံဖြစ်ကြပါသည်။ ။

သည် နေ့ နံနက်စာဝိုင်းတွင် ဦးမင်းခန့်၊ ဒေါ်မြသွေး၊ သမီးမြသွေးနှင့် သားငယ် မင်းခန့်ထက်တို့ ရောက်နေကြပြီဖြစ်သော်လည်း သားကြီး မင်းခန့်ညားတစ်ယောက် ရောက်မလာသေး။

"ဟဲ့ သားကြီးခန့်ညား မလာသေးပါလား။ အိပ်ရာကများ မနိုးသေးတာလား။"

"လာပါပြီ မေမေ"

အသံနှင့်အတူ မင်းခန့်ညား ဝင်လာပါသည်။ ။

"ဟော ...သားကြီး ခန့်ညား၊ လာ ... လာ၊ သားကြီး အိပ်ရာထနောက်ကျလိုက်တာ"

ဒေါ်မြသွေးသည် မင်းခန့်ညားလက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်စေကာ ပြောသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သား ညက စာဖတ်တာ ညဉ့်နက်သွားလို့ ပါ မေမေ"

"အဟင်းဟင်း ... အိပ်ပုပ်ကြီးရင် ကြီးတယ်ပေါ့ ကိုကိုကြီးရယ် လုပ်
မနေနဲ့ "

မြသွေးခြယ်သည် မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ပြောသည်။ ။

"မိခြယ် ... နင်ကတော့ မိုးလင်းတာနဲ့ စားဖို့ ပဲ။ ကြာရင် ဝက်ပုပ်မ
ဖြစ်လာလိမ့်မယ် သိလား"

"သေချာတယ် ကိုကို၊ ကြာတော့ လူစိတ်ပါပျောက်သွားလို့ ဝက်စာ
တွေပါ ကျွေးရလိမ့်မယ်"

မင်းခန့်ထယ်သည် အစ်ကိုခန့်ညား၏ အပြောကို ထောက်ခံလိုက်ပါ
၏။

"မောင်လေးနော် ... နင်က အငယ်ဆုံး။ အစ်ကိုနဲ့ ပေါင်းပြီး ဝိုင်းနှိပ်
ကွပ်နေကြ ... ဟွန်း"

"အမယ် ... မိခြယ်၊ နင်ကကော ကောင်းချီးပေးစရာ ဘာရှိလို့ လဲ။
အားအားရှိ အစားပုတ်မယ်၊ ရှေ့ပင်ထွက်ပြီး သုံးမယ်၊ ဖြုန်းမယ်"

"ဟုတ်ပဲ ... မှန်ပဲ"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကပြော တစ်ယောက်မှ
ထောက်ခံဖြင့် အတိုင်အဖောက် ညီနေကြပါ၏။

ဦးမင်းခန့်သည် နံနက်စာဝိုင်းတွင် အမြဲဖြစ်နေကျ သားသမီးများ တ
စ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခံချင်အောင် စကြ နောက်ကြသည် ကို ဘာ
မှ မပြောဘဲ ပီတိအပြုံးဖြင့်သာ ကြည့်နေတတ်ပါ၏။

မိခင်ဒေါ်မြသွေးမှာ တော့ သားသမီးတွေကြား ချောတစ်ခါ ခြောက်
တစ်လှည့် ဖျန်ဖြေရေးသမား။ တစ်ခါတစ်ရံ သားနှစ်ယောက်ဘက် လှ

ည့်ပြောလိုက်၊ သမီးဘက် လှည့်ပြောလိုက်နှင့်ပင် နံနက်စာ ဟုတ်တိပ
တိတိ မစားဖြစ်ခဲ့သည် များ ရှိခဲ့ပါ၏။

"အလကားပါ ညီလေးရာ။ သမီးမိန်းကလေးဆိုပြီး မေမေ့ကို အပူ
တွေပေး ကပ်ချွဲနေတာ"

မင်းခန့်ညားသည် ခပ်တည်တည် ထပ်၍ စပြန်၏။

"အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ"

မင်းခန့်ထယ်မှ မဆိုင်းမတွ ထောက်ခံလိုက်ပြန်၏။

"ကြည့် ... မေမေ"

မြသွေးခြယ် နှုတ်ခမ်းစု ခြေဆောင့်ပြီး မိခင်ကို စစ်ကူတောင်းသည်

။

"ကဲ ... တော်ကြ၊ တော်ကြ။ စောစောစီးစီး ဒီမောင်နှမတွေ ခွေးနဲ့
ကြောင်လိုပဲ"

"မီးမ ... ခွေး အဲ ... အဲ ယောင်လို့ ကြောင် ... ကြောင်"

"ပြောပြီးစလစ် နံပါတ်တစ်ပဲ။ ခွေး ... ခွေး အဟားဟားဟား"

မြသွေးခြယ် ပြောချင်ဇောဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း
အပြောမှားသွားသဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် လက်ညှိုးပြိုင်တူထိုး
ထိုးပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောဖြစ်ကြသည် ။

"မေမေ ... အဟင့် ... ဟင့်"

"ကဲကွယ် ... သားတို့ ကလည်း မစကြစမ်းနဲ့ ။ သားကြီးလည်း စားစ
ရာရှိတာစား။ ကျောင်းသွားရမှာ မဟုတ်လား"

မိခင် ဒေါ်မြသွေးမှ ခန့်ညားပန်းကိုပုတ်၍ ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ် မေမေ။ ဟင် ... မေမေမုန့်တွေကလည်း ၊ သားပေါင်မုန့်မီးက
င် ထောပတ်သုတ်ပဲ စားချင်တယ်"

"ဪ ... အေး ... အေး ... သားကြီး ခဏစောင့်။ ဟဲ့ ... မိညို မိညို
ရေ"

"လာပါပြီ မေမေကြီး"

"မိညို ...သားကြီးအတွက် ပေါင်မုန့်မီးကင် ထောပတ်သုတ် လုပ်
ပေးလိုက်။ မြန်မြန်နော်။ ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်"

"ဟွန်း ... သူများကျ အစားပုပ်မတဲ့ ။ သူကျတော့ ချေးများ လိုက်
တာ"

မြသွေးခြယ် မျက်စောင်းလေးချိတ်ကာ ပြောသည် ။

"ဪ ... ကိုကိုက ဒါတွေမစားချင်လို့ စားချင်တာပြောတာ အစားပုပ်
တာမှ မဟုတ်တာ။ ဟုတ်တယ်နော် ကိုကို"

"ကြည့် ... မောင်လေးနော် အစ်မဘက်ကကျ မထောက်ခံဘူး"

မြသွေးခြယ်သည် စူဆောင့်ထသွားပါတော့သည် ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မြသွေးခြယ်အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျ
စွာ ရယ်မောကျန်ခဲ့ပါ တော့သည် ။

ဦးမင်းခန့်နှင့် ဒေါ်မြသွေးသည် လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးနေမိပါတော့၏။

"ဟားဟားဟားဟား ... လေးကြောင်၊ လေးကြောင်"

တက္ကသိုလ်စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် မင်းခန့်ညား၏ သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့် မင်းသူ၊ ဖိုးတာနှင့် မိုးမင်းတို့ သည် လေးကြောင်ဆိုသူကို လက်ညှိုးဝိုင်းထိုး ဟားတိုက်ရယ်မော လှောင်ပြောင်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ကွာ၊ အာပြသံကြီးတွေနဲ့ "

လေးကြောင် လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်သဖြင့် သုံးယောက်သား မျက်နှာပိုး သတ်လိုက်ကြပါသည် ။

"မင်းတို့ ကလေး လူတစ်ဖက်သားကို ပြက်ရယ်ပြုဖို့ ပဲ။ ငါပြောတာက ခန့်ညားညီမလေးက တစ်နေ့တခြား လှလာတယ်လို့ ပဲ ရိုးရိုးသားသားပြောတာ"

"ဟ ... လေးကြောင်ရ၊ မင်း အဲဒါကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ပြောနေတယ်ဆိုကတည်းက မင်းစိတ်တွေ ဖောက်ပြားလာလို့ ပဲ"

"ဟေ့ကောင်တွေ ... တော်တော့ကွာ မင်းတို့ "

လေးကြောင်သည် သူ့ပါဝါထူထူ မျက်မှန်ကြီးကို မတင်ရင်း ရှက်သွားဟန်ဖြင့် ပြောသည် ။

"အဲ... အဲ ... ဒီကောင်ကြီး ရှက်သွားပြီ၊ ရှက်သွားပြီ အဟေ့ဟေ့"

ဝိုင်းစကြပြန်၏။

လေးကြောင် မနေတတ်တော့။

"ကဲ ... ကဲ ... တော်ကြပါတော့ကွာ။ ဒီကောင်ကြီး ခြယ်လေးကို တကယ်ကြွနေတာကွ"

မင်းသူမှ တားသည် ။ လေးကြောင်မှာ မျက်မှန်ကြီးအောက်မှ တစ်ချက်ကြည့်သည် ။ ကျန်သုံးယောက်မှာ လည်း ပြုံးစစ လုပ်ပြန်ကြ၏။

"မင်း ရှက်မနေပါနဲ့ ကွာ။ တကယ်ကြွနေရင်လည်း ခန့်ညားကို ဖွင့်ပြောလိုက်"

"ဟာ ... မင်းတို့ ကလည်း ဘာဆိုင်လဲ။ ယောက်ျားချင်းကြီးကို"

" မဟုတ်ဘူး လေကွာ။ မင်းညီမ ခြယ်လေးကို ငါကြိုက်နေတယ်။ အဲဒါ မင်းသဘောတူလားလို့ ပေါ့ကွာ။ ခန့်ညားက သဘောကောင်းပါတယ်။ မင်းလို ရိုးသားတဲ့ သူနဲ့ ဆို အောင်သွယ်တောင် လုပ်ပေးဦးမှာ မောင့်"

"ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ။ ခန့်ညားနဲ့ ငါ မိတ်ပျက်နေပါမယ်"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကွာ ခန့်ညားလက်သီးက ပြင်းပါတယ်"

"ဘာ ... ဘာပြောတယ်"

လေးကြောင် အလန့်တကြား ထအော်သည် ။ ပြီးတော့ သူမေးစေသူလည်း စမ်းကြည့်မိပြန်၏။ သူငယ်ချင်းများ လေးကြောင်အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရယ်ဖြစ်ကြသည် ။

"ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင် ဟိုမှာ လာနေပြီ မင်းယောက်ဖလောင်း"

"ဟေ့ကောင်တွေ ဘာတွေလောင်းနေကြတာလဲ"

ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့် ခန့်ညားမှ မေးလိုက်ခြင်းပါ။

လေးကြောင် သူငယ်ချင်းများ မျက်နှာကို လိုက်ကြည့်သည်။ ။ စောစော
ကပြောနေသည့် အကြောင်းများ ခန့်ညားကို ပြန်ပြောမည် စိုးရိမ်နေဟ
န်ရှိ၏။

"အေး ... ဒီကောင် လေးကြောင်လေကွာ"

"ဟိတ်ကောင် ..."

လေးကြောင် စိုးထိတ်စွာ ထအော်သည်။ ။

"ဪ ... ဒီကောင် လေးကြောင် သင်္ကြန်ရေလောင်း အဲ ...ဟို ဆွမ်း
လောင်းအဟီး ... ဟုတ်သေးပါဘူး။ သစ်ပင်ရေလောင်း ... အဟဲ ... အ
ဟီး ဒါလည်း ဟုတ်သေးဘူး"

စိုးတာသည် ဘာပြောရမှန်းမသိစွာ ခေါင်းကုတ်လျက် စကားဆက်ရ
န် ခက်နေပါ၏။

"ဘာတွေလဲကွာ။ လောင်းတာတွေကော အဟီးတွေ၊ အဟဲတွေကော
ရှုပ်နေတာပဲ"

မင်းခန့်ညားသည် ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ကာ စိတ်မရှည်တော့စွာ
ပြောသည်။ ။

"အလကားပါကွာ။ ဒီနေ့ မင်းကျောင်းတက်မှာ လား မတက်ဘူးလား
ဆိုတာ လောင်းဖို့ ပြောနေကြတာ၊ အဲဒါ ... အဲဒါ"

"ဘာလဲ ... ဒီနေ့ မင်းတို့ ဝါးတီးအတွက် ဒါခန်းနေပြီပေါ့"

မင်းခန့်ညား သူ့လက်ကလေးကို ဝိုင်းပြကာ ပြောသည်။ ။

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ မှာ ဒါ ... ဒါပြတ်နေပြီ ... အဟေး"

မင်းသူ လက်ကလေးပြန်ဝိုင်းပြပြီး အရယ်အမောဖြင့်

အလိုက်သင့်ပြောလိုက်ပါသည်။ ။

"ဟင်း ... မပြတ်တဲ့ အခါ ရှိလို့ လား။ အမြဲပြတ်နေတာပဲ။ ခန့်ညား
ကိုများ ဘဏ်တိုက်ကြီးအောက်မေ့နေကြသလား မသိဘူး။"

လေးကြောင်သည် ခန့်ညားဘက်မှ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လိုက်ပြီး မဲ့
ကာရွဲကာ ပြောသည်။ ။

"ဟေ့ကောင်လေးကြောင် မင်းက ဒီလိုလား။ ခန့်ညားအားကိုးနဲ့ ငါ
တို့ ကို ဆန့်ကျင်ရဲတယ်ပေါ့။ အေး ... ငါတို့ ကလည်း အမှန်ပြောလိုက်မ
ယ်"

"ဟုတ်တယ် ခန့်ညား၊ ဒီကောင်လေ ဒီကောင်"

"ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်း ... မင်းတို့ ... မင်းတို့ ကွာ"

လေးကြောင် စိုးရိမ်တကြီး လက်ကာပြပြောသည်။ ။

"ဟင် ... ဒီကောင်လေးကြောင် ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဘာဖြစ်လို့
လဲ"

မင်းခန့်ညားသည် စိုးရိမ်စွာ မေးလာ၏။

"ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ။ ဒီကောင် လေးကြောင်ပေါ့။ မပြောချင်ဘူး။
မပြောချင်ပေမဲ့ ပြောရတော့မှာ ပဲ။ ဒီကောင်လေ မင်း ... မင်းရဲ့ "

"ဟေ့ကောင်တွေ"

လေးကြောင် စားပွဲကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ပုတ်ပြီး ကုန်းအော်သည်။ ။ မ
င်းသူ၊ ဖိုးတာနှင့် မိုးမင်းတို့ ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ ။ နောက် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မျက်စိများ ပစ်ကြည့်ကြသည်။ ။

"ဟာ ... မင်းတို့ ဘာတွေလဲကွာ။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ"

မင်းခန့်ညား စိတ်မရှည်တော့စွာ ပြောသည်။ ။

"အဟဲ ... ဟဲ ... ဒီလိုပါကွာ။ ဒီကောင်ကြီးလေ မင်းမလာသေးတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ဘာမှ မစားဘဲ ထိုင်နေရတာ ရှက်လို့ တဲ့ "

"အဲဒါ ... အဲဒါ"

"ဪ ... ဖြစ်ရလေ လေးကြောင်ကြီးရယ်"

မင်းခန့်ညား လေးကြောင်ပရုံးကို ပုတ်ပြောလိုက်မှ ပင် လေးကြောင် ရင်အမောပြေကာ ဟင်းချနိုင်ပါတော့၏။
